

Sagens Sammenhæng i Virkeligheden er den, at den provisoriske Lov er lige saa forbindende, lige saa retskraftig, lige saa grundlovmæssig som de Love, der blive vedtagne paa sædvanlig Maade ved Rigsdagens Beslutning og Kongens derpaa følgende Stadfæstelse af dem. Den Ret, som er skabt ved en provisorisk Lov, vedbliver at bestaa, indtil Loven paa grundlovmæssig Maade er bleven ophævet. Spørgsmaalet om, hvad der i dette Dilemma er den gjældende Ret, er herestret ligefrem et Spørgsmaal om en Fortolkning af Grundloven. De Grundlovsparagrafer, som her komme i Betragtning, ere tvende, nemlig Grundlovens § 25 og Grundlovens § 44. Seg kan i saa Henseende henvise til den Udtalelse, som fremkom fra Folkethingets Formand, den Gang han ved Sagens Behandling i det andet Thing tog en Reservation lige over for den Udtalelse, der var fremkommen fra Regjeringens Side med Hensyn til Spørgsmaalet om Betydningen af den Forhandling, som foretoges i det andet Thing.

Efter Grundlovens § 25 „bør de foreløbige Love forelægges den følgende Rigsdag“. Det er altsaa en Forpligtelse, som her paalægges med Hensyn til disse Love. Der siges ikke, hvem denne Forpligtelse paahviler, men efter hele Sammenhængen kan der ikke være nogen Tvivl om, at det er Regjeringen, hvem en Forpligtelse til at bringe den foreløbige Lov frem for den følgende Rigsdag er paalagt, selvfølgelig for at der kan gives Rigsdagen Seilighed til at tage Beslutning i Anledning af den foreløbige Lovs Udstedelse. Forholdet er her det samme som ved den anden Grundlovsparagraf, der paabyder en Lovs Fremlæggelse, nemlig § 48, der befaler, at der paa hver ordentlig Rigsdag, strax efter at samme er sat, skal fremlægges Forslag til Finantsloven for næste Aar. Heller ikke denne § siger udtrykkelig, hvem Forpligtelsen paahviler; men det er klart, at det er Regjeringen. Hvad angaar Grundlovens § 44, da siger den, at „hvert af Thingene er berettiget til at forelægge og for sit Vedkommende at vedtage Love“. Denne Thingenes Berettigelse kan selvfølgelig ligesaa godt gjøres anvendelig overfor de provisoriske Love som overfor enhver anden Lov; denne Paragraf bestaar aldeles uopaavirket og uindskrænket af § 25. Naar

der nu i det andet Thing i Henhold til § 44 — at det var i Henhold til § 44, fremgaar af Folkethingets Formands Udtalelse — ved privat Initiativ er indbragt et Lovforslag ligelydende med den provisoriske Riffellov, er Spørgsmaalet det: Hvilken Betydning har denne Indbringelse, og hvilken Betydning den derpaa følgende Forkastelse? Den Omstændighed, at et Lovforslag er forelagt, medfører ingen Forandring i den bestaaende retslige Tilstand, heller ikke det, at det enkelte Thing har vedtaget Loven enten uforandret eller med en eller anden Forandring; som Paragrafen siger, kan Thinget kun „for sit Vedkommende“ vedtage Loven; men naar hverken Forelæggelsen af Loven eller dens Vedtagelse kan medføre nogen Forandring i den bestaaende retslige Tilstand, kan naturligvis heller ikke Forkastelsen af det forelagte Lovforslag medføre en Forandring i den retslige Tilstand. Forholdet bliver det selv samme, som det var, før Forslaget fremkom; der er ikke sket nogen Forandring i Lovgivningen. Men saa bliver det Spørgsmaalet — og det er egentlig det, hvorom det dreier sig — om man ikke samtidig med, at man ved privat Initiativ indbringer i et Thing et Lovforslag, ligelydende med en eksisterende provisorisk Lov, med det Samme kan forelægge denne til Thingets Beslutning, saaledes at Thinget, ved at forkaste det forelagte Lovforslag, dermed ogsaa skaffer den provisoriske Lov ud af Verden. Seg kan imidlertid ikke se, hvorledes man skulde kunne komme til et saadant Resultat. Vi maa nemlig lægge Mærke til, at ligesom Pligter ikke kunne paahvile Nogen, uden at der er en Lovhjemmel derfor, saaledes fordres der ogsaa til Rettigheder en Lovhjemmel. Navnlig hvor der er Tale om politiske Rettigheder, være sig for en eller anden Institution eller for et eller andet Individ, kan man ikke godt tænke sig, at en politisk Rettighed skulde eksistere, uden at der forelaa et Lovbud, der hjemlede en saadan. Men i hele Grundloven findes der ikke nogen Paragraf, der hjemler et af Thingene Ret til, foruden efter § 44 at foreslaa Love med de ovenfor udviklede Virkninger af saadan Forelæggelse, tillige at kunne forelægge eksisterende provisoriske Love for Thinget til Beslutning med den Virkning, at en Forkastelse i det enkelte Thing ophæver Loven. Skulde man søge nogen saadan Ret,